



Tot allò sotmès a pressió, s'insensibilitza, va dir **Cels** en els seu *De medicina*, el primer text mèdic donat a impremta (Florència, 1478). Servidor ho traduiria així: *tot ésser pressionat o oprimit és alienat*. Alienar, en una segona accepció del **DIEC**, significa *perdre's, allunyar-se de si*. En psicologia: *perdre el seny, embogir*. **Ideològicament**: fer que una persona o una col·lectivitat actuen d'acord amb interessos que els són aliens per causa d'influències ideològiques, socials, econòmiques, polítiques, lingüístiques, etc. Amb això al cap, aquests dies repasse alguns acudits que la premsa dissemina. 1) **Alien 1**: Netanyahu li diu a Abbas que, mentre puguen prosseguir els assentaments, no tindrà cap problema a continuar xarrant de pau; 2) **Alien 2**: l'ONU designarà un ambaixador per a possibles contactes amb alienígenes [incís prescindible: alerta a Castelló, doncs, que també Carlos Fabra nomenarà un **assessor** per al cas]; 3) **Alien 3**: els sindicats, com no la poden fer general la faran lúdica, i serà lúdica o no serà, ço és, una vaga *happy*; tot un indicati que ens referma en la tesi: els alienats alienen. *Id quod astrictum est, alienatur*. I en aquesta estranya singladura d'ostraire acabe mallant un enllaç de **Vilardosa**, que em regala un article panoràmic del sociòleg **Alain Touraine**, titulat «*La crisis dentro de la crisis*». M'enlluerna un possessiu final, grandiloqüentment indeterminat:

«Però la nostra impotència econòmica, política i cultural no és conseqüència de la crisi, és la seua causa general. I si no prenem consciència d'aquesta realitat i si no trobem les paraules que trenquen el silenci, la crisi s'aprofundirà encara més i Occident perdrà els seus avantatges. Aleshores serà massa tard per a intentar atenuar una crisi que ja s'haurà convertit en destí».

*Nostra*? De quants? De la humanitat tota, compacta, monolítica? Sense classes? No em quadra de cap manera la impotència com a causa primigènia de les crisis, ni d'aquesta ni de cap altra crisi de la història. De fet, no cal ser sociòleg per a saber que la crisi s'ha produït per un excés de potència i prepotència, dels amos i dels esclaus. La impotència adduïda sembla, més aviat, un subterfugi que eximeix uns responsables ben concrets que, en la panoràmica de Touraine, apareixen desenfocats,

quan no fora de camp. En un altre moment em sorprendria aquesta sociologia un pèl rovellada que clama, com el vell i apocalíptic catolicisme del *mea culpa*, que la responsabilitat és de tots i ho pagarem tots. A l'infern! Per lògica, la impotència no pot ser el pecat original; la impotència és la conseqüència de la pressió i opressió creixent de corporacions supranacionals que concentren cada vegada més i més poder. I heus ací la potència: la pressió del capitalisme (acaparament de matèries primes i de canals de distribució energètica, explotació opressora de la força de treball, vertiginosa concentració de capital,...) és directament proporcional al grau d'alienació de la societat. La impotència és un producte més d'aquesta alienació: impotència potenciada a diari des dels centres de poder, sabedors de la formidable docilitat que això genera en les classes subalternes. Face'm cas, senyor Touraine, li ho diu un [valencià](#) condemnat a un [ostracisme invers](#). *Id quod astrictum est, alienatur*. Abducció o revolta? Si [Walter Benjamin](#) alçara el cap...

Button

Button

«[El poema dels oprimits \(Zapalduen olerkia\)](#)», de [Ken Zazpi](#)